

Čís. 5960.

Zatímní opatření podle §u 382 čís. 8 ex. ř. jest vykonáno doručením povolujícího usnesení manželi. Pro vynucení toho, co plniti bylo takto manželovi uloženo, neplatí časové omezení §u 396 ex. ř.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1926, Rv I 543/26.)

Soudním usnesením ze dne 11. listopadu 1924 byl Antonín H. uznán povinným, by platil své manželce Marii H-ové až do právoplatného rozhodnutí sporu o rozluku výživné měsíčních 600 Kč, počínajíc dnem 1. listopadu 1924. Marie H-ová navrhla exekuci zabavením platů a příjmů žalobcových dne 18. února 1925 pro dlužné výživné 2.400 Kč, dne 11. března 1925 pro výživné 600 Kč a dne 6. května 1925 pro výživné 1200 Kč. Tvrdě, že tyto exekuce byly povoleny neprávem, poněvadž bylo o ně žádáno až po uplynutí lhůty §u 396 ex. ř., domáhal se Antonín H. žalobou, o niž tu jde, by exekuce byly zrušeny. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatel jest na omylu, míně, že odpůrkyně nemůže výživné, jež jí bylo zatímním opatřením podle §u 382 čís. 8 ex. ř. povoleno, vymáhati, protože nežádala o exekuci k jeho vydobytí do měsíce ode dne, kdy jí usnesení o povolení zatímního opatření bylo doručeno, a po této době se výkon povoleného opatření podle §u 396 ex. ř. již nedopouští. Zatímní opatření podle §u 382 čís. 8 ex. ř. záleží toliko v určení výživy, kterou manžel zatím má dávatí své manželce, pokud se tkne, v povolení odděleného bydliště nebo v nařízení zatímného přijetí do společné domácnosti, tedy záleží v udělení příkazu odpůrci ohrožené strany — manželce, jak se má na dále zachovati, a je proto vykonáno, jakmile navržený příkaz byl udělen, to jest, jakmile usnesení, jímž se příkaz uděluje, totiž usnesení o povolení zatímního opatření, bylo odpůrci (manželce) doručeno. Doručením tohoto usnesení je příkaz dán a zatímné opatření, jež právě záleží v tom, že se povinnému jistá povinnost ukládá, vykonáno. Jestliže povinný příkazu nevyhoví a zavdá příčinu, by byl donucen, podle příkazu se zachovati, nejde již o pouhý výkon prozatímního opatření vykonaného již tím, že byl dán příkaz, nýbrž jde o vynucení toho, co zatímní opatření uložilo, tudíž o exekuci k vydobytí. Ta byla v projednávaném případě sice podle usnesení o povolení zatímního opatření, tvořícího podle §u 1 čís. 1 ex. ř. a 67 ex. ř. exekuční titul, povolena až po měsíci ode dne povolení zatímního opatření, pro ni však časové obmezení § 396 ex. ř. již neplatí.

Čís. 5961.

Odklad exekuce vyklizením podle §u 42 čís. 5 ex. ř. lze povolití i k žalobě podle §u 39 čís. 5 ex. ř., již se domáhá žalobce zjištění, že

mezi ním a vymáhajícím věřitelem není podnájemní, nýbrž nájemní poměr.

Předpis druhého odstavce §u 524 c. ř. s., najmě jeho poslední věty, platí i v řízení exekučním.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1926, R II 67/26, 98/26.)

Soud první stolice vyhověl žádosti uživatele bytu, by byl povolen odklad exekuce vyklizením vzhledem k žalobě, již domáhal se navrhovatel na majiteli domu zjištění, že jest vůči žalovanému v poměru nájemním. Rekursní soud usnesením ze dne 3. listopadu 1925 zamítl žádost za odklad. Do tohoto usnesení vznesl navrhovatel dovolací rekurs a současně žádal na prvním soudě, by byl přiznán odkladný účinek dovolacímu rekursu. Soud první stolice usnesením ze dne 16. listopadu 1925 tuto žádost zamítl, rekursní soud usnesením ze dne 12. února 1926 přiznal dovolacímu rekursu odkladný účinek. Nejvyšší soud 1. k dovolacímu rekursu navrhovatelky obnovil usnesení prvního soudu, jímž byl povolen odklad exekuce vyklizením; 2. odmítl dovolací rekurs žalované do usnesení rekursního soudu ze dne 12. února 1926.

Důvody:

Nelze přisvědčiti názoru rekursního soudu, z něhož vychází žalobkyní napadené usnesení ze dne 3. listopadu 1925, že žaloba, kterou se stěžovatelka domáhá zjištění, že mezi ní a vymáhající stranou jest nikoli podnájemní, nýbrž přímý nájemní poměr, a kterou se domáhá, aby vůči ní byla zastavena exekuce o vyklizení bytu, vedená proti Vilemíně F-ové, nevyhovuje předpokladům v §u 42 ex. ř. pro odklad exekuce, ježto prý žaloba ta není žalobou ani podle §u 42 čís. 1, ani podle §§ 35, 36 neb 37 ex. ř. V §u 42 čís. 5 ex. ř. jsou uvedeny nejen žaloby podle §§ 35, 36 a 37 ex. ř. jako žaloby, tvořící důvod k odkladu exekuce, nýbrž také žaloby, které se domáhají prohlášení exekuce za nepřipustnou (§ 39 čís. 5 ex. ř.) i z jiných důvodů (sb. n. s. 4139). Takovou žalobou, která se z jiných než v §§ 35, 36 a 37 ex. ř. uvedených důvodů domáhá zrušení, to jest nepřipustnosti exekuce, jest i žaloba stěžovatelčina, která tvrdí, že jest přímou nájemkyní bytu jí užívaného, a že tedy exekuci o vyklizení tohoto bytu, vedenou proti Vilemíně F-ové jest — rozuměj jako nepřipustnou — vůči ní zrušiti. První soud tudíž právem na základě této žaloby povolil odklad exekuce a bylo k dovolacímu rekursu žalobkyně usnesení to obnoviti, při tom však k vůli uvarování omylu vytknouti, že se odklad týká jen bytu užívaného stěžovatelkou.

Dovolací rekurs žalovaných do usnesení rekursního soudu ze dne 12. února 1926, jímž byl přiznán dovolacímu rekursu žalobkyně do usnesení rekursního soudu ze dne 3. listopadu 1925 odkladný účinek, bylo odmítnouti jako nepřipustný (§ 78 ex. ř. a § 526 c. ř. s.). Podle §u 524 druhý odstavec poslední věta c. ř. s. jest vyloučen samostatný opravný prostředek do usnesení, kterým se nařizuje zastavení řízení

následkem podaného rekursu. Tento předpis platí vzhledem k ustanovení Šu 78 ex. ř. také v řízení exekučním a tudíž i v tomto případě. Tomu nevádí ustanovení Šu 67 ex. ř., podle něhož má rekurs odkladný účinek toliko v případech v zákoně zvlášť vytčených. Ustanovením tímto jest míněno, že odkladný účinek rekursu nastává již samým podáním opravného prostředku toliko v případech v zákoně zvlášť uvedených, jinak, kde zákon takového účinku s podáním rekursu sám nespojuje, platí podle Šu 78 ex. ř. ustanovení Šu 524 c. ř. s. a tudíž i uvedený jeho odstavec druhý, poslední věta (sb. n. s. 4457).

Čís. 5962.

Veřejnou knihou podle Šu 210 ex. ř. jest rozuměti toliko knihu hlavní, nikoliv též sbírku listin. Exekuční soud není ani oprávněn ani povinen, by nejasné nebo neúplné přihlášky v exekučním řízení vysvětloval nebo dopiňoval z úřadu.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1926, R II 89/26.)

V řízení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost byla zamítnuta přihláška knihovní věřitelky banky H. souduy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Rekursní soud zdůrazňuje zcela správně, že stěžovatelčina přihláška k rozvrhovému roku pro svou nejasnost nevyhovovala předpisu Šu 210 ex. ř. a že exekuční soud proto mohl k přihlášenému nároku hleděti toliko potud, pokud byl zřejmým z veřejné knihy a ze zájemních a jiných exekučních spisů. Výpis z knih neposkytuje co do částky, účtované od 1. dubna 1924 půlročně toliko slovy »dubnová«, pokud se tkne »říjnová částka«, spolehlivý základ pro úsudek, zda v nich jsou obsaženy jen úroky či také anuity, kolik na každou z těchto povinností jest účtováno a o kolik podle toho činí — i v dlužných anuitách zahrnutý — nedoplatek na jistinu více než účtovaná položka 1.459 Kč 84 h. Přiřknul proto exekuční soud stěžovatelce právem jen tolik, kolik podle veřejné knihy a spisů bezpečně mohl zjistiti (§§ 210 a 214 ex. ř.). Mylným je také právní názor dovolacího rekursu, že bylo povinností exekučního soudu přesvědčiti se nahlédnutím do dlužního listu ve sbírce listin, zda a pokud účtovaná požární premie je příslušenstvím přihlášené pohledávky neb alespoň může na dlužníku býti věřitelkou požadována. Ke kterým dokladům nároku je při rozvrhu nejvyššího podání přihlížeti, je v §§ 210 a 214 ex. ř. stanoveno. Exekuční soud není podle toho povinen a dokonce ani oprávněn, by listiny, prokazující, že a pokud pohledávky na nejvyšší podání účtované jsou po právu a způsobilé k uspokojení, vyhledával ve sbírce listin nebo v jiných soudních spisech, a veřejnou knihou podle Šu 210 ex. ř. je rozuměti toliko knihu hlavní, nikoli též sbírku listin. Není také předpisu a není proto ani dovoleno, by exekuční